

Arrest

nr. 95 414 van 18 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine met vaste verblijfplaats in Soligorsk, Belarus.

Uw moeder, B.A. (OV X), was sinds 2000 lid van de Verenigde Burgerpartij (OGP). Sinds 2009 hielp u haar af en toe met pamfletten of krantjes verspreiden voor de partij.

Op 31 juli 2009 organiseerde uw moeder een illegale betoging in Soligorsk. U nam samen met uw ouders, uw vriendin, S.A. (OV X), uw tante en uw oom met hun dochter deel aan deze actie. Toen de politie ter plaatse kwam, werd u meegenomen door een agent en met een matrak in uw buik geslagen. Er werd jullie gevraagd om weg te gaan.

Enkele dagen later, in augustus 2009, werd er aan jullie deur geklopt 's nachts. Jullie deden de deur niet open. De buurman vertelde de politie dat jullie niet thuis waren.

Daarna ontvingen jullie een convocatie van de politie. Toen u naar hen toe ging, werd u ondervraagd en bedreigd.

In oktober 2009 vond er een betoging van ondernemers plaats, waar u opnieuw bij aanwezig was samen met uw ouders en uw vriendin. De politie kwam ter plaatse, maar ondernam niets.

U werd voor de tweede keer geconvoceerd door de politie van Soligorsk. Opnieuw werd u er ondervraagd en bedreigd. U werd gewaarschuwd goed voor uw moeder te zorgen want dat haar iets zou kunnen overkomen.

Midden november 2009 verspreidde u samen met uw vriendin pamfletten voor de partij OGP. Toen jullie naar huis terugkeerden, werden jullie geslagen door onbekenden die jullie lieten weten dat dit jullie laatste waarschuwing was.

Enkele dagen later ontving u een derde convocatie van de politie. U werd toen niet meer gewaarschuwd, maar enkel nog bedreigd.

Eind november 2009 werd uw moeder op haar terugweg van de winkel naar huis op het hoofd geslagen.

Begin december 2009 ging u met uw vader naar Minsk om bouw materiaal te kopen voor zijn bedrijf. Toen jullie terugkeerden, waren uw moeder en uw vriendin niet thuis. U wist niet waar zij zich bevonden. Twee personen in burger, die zich identificeerden als medewerkers van de politie, gaven jullie het bevel mee te komen. Jullie werden beticht van een winkeldiefstal in de buurt. Jullie werden gehandboeid en meegenomen naar het politiekantoor in Soligorsk. Daar werd u apart van uw vader verhoord over de winkeldiefstal. U werd gedurende een maand vastgehouden in een cel in het politiekantoor in Soligorsk.

Daarna werd u nog twee keer overgebracht naar een ander politiekantoor, waar u telkens een maand werd vastgehouden.

Ten slotte werd u teruggebracht naar het kantoor van Soligorsk. Enkele dagen later werd u vrijgelaten. Na enkele honderden meters lopen werd u op uw hoofd geslagen. U kwam bij bewustzijn in een witte kamer. U lag vastgeketend op een bed aan een infuus. Gedurende een maand werd u daar vastgehouden. U kwam tijdens deze maand slechts enkele keren bij bewustzijn. Na een maand werd u bevrijd door een oudere vrouw. U liep door bossen en velden en kwam in een dorpje terecht waar u geholpen en verzorgd werd door een oudere man. U verbleef gedurende een maand bij deze man. Toen u sterk genoeg was, begaf u zich naar een dorpje nabij Soligorsk, waar u onderdook bij vrienden. Deze vrienden contacteerden uw schoonouders. Zij lieten hen weten dat alles in orde was met u. Van uw schoonouders kwamen uw vrienden te weten dat uw moeder en uw vriendin zich in België bevonden.

In augustus 2010 vertrok u eveneens richting België, waar u nog enkele maanden bij uw vriendin verbleef alvorens asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten op 5 november 2010.

U bent niet in het bezit van uw Belarussisch paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde dat u in Belarus problemen kende met de veiligheidsdienst omwille van uw activiteiten voor de politieke oppositiepartij OGP. U bevestigde dat deze problemen ontstonden omwille van de betrokkenheid van uw moeder bij de partij (CGVS p.1).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw moeder door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van haar ongeloofwaardige verklaringen, kan aan uw asielrelaas bijgevolg evenmin geloof gehecht worden en kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder werd genomen, dient verwezen te worden naar haar beslissing, die als volgt luidt:

"U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u sinds 2000 lid bent van de OGP (CGVS, p. 4). U geeft aan dat u betrokken was bij de organisatie van meetings voor de OGP in Soligorsk, en u geeft aan dat u en uw gezin hierdoor problemen kenden met de autoriteiten in Belarus (CGVS, gehoorverslag). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de OGP werd gecontacteerd, waarbij de OGP aangaf dat u inderdaad lid bent van de OGP, maar dat de OGP niet over informatie beschikt dat u omwille van uw lidmaatschap van de OGP of omwille van uw maatschappelijke activiteit enige vorm van repressie van de Belarussische autoriteiten onderging. Mocht u werkelijk de door u aangehaalde ernstige problemen hebben

meegemaakt (u gaf aan dat een politiemedewerker u gezegd had dat tegen uw gezin een onderzoek was gestart (DVZ vragenlijst, vraag 3.5), dat u ernstig werd geslagen en dat uw man, eveneens lid van de OGP, en zoon werden opgepakt en sindsdien spoorloos zijn), kan redelijkerwijze worden verwacht dat uw partij hiervan op de hoogte zou zijn. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen ernstig ondermijnd.

U gaf aan dat uw man en zoon omwille van jullie politieke activiteiten begin december 2009 werden opgepakt en sindsdien spoorloos zijn. Toen u hierop werd gevraagd of uw partij, waarvan ook uw man lid zou zijn geweest, op de hoogte is van hun arrestatie en verdwijning, zei u dat u dat niet wist. Toen u werd gevraagd of u in verband hiermee uw partij had gecontacteerd, zei u dat u dat niet had gedaan. Toen u gevraagd werd of u een beroep had gedaan op uw autoriteiten in verband met de verdwijning van uw partner en zoon, zei u dat u dat niet had gedaan. U heeft in ditzelfde verband evenmin een mensenrechtenorganisatie geraadpleegd in uw land (CGVS, p. 12 en 13). Nu verklaarde u weliswaar dat u bang was en in paniek was. Mochten uw partner en zoon werkelijk zijn opgepakt omwille van jullie politieke activiteiten en sindsdien spoorloos zijn, kan nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u meer pogingen zou hebben ondernomen om achter hun verblijfplaats en hun lot te komen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehouden.

U geeft tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verder aan dat u uw paspoort aan een vriend had afgegeven om jullie reis te regelen, en u stelt dat u uw paspoort laatst zag in december 2009 waardoor u nu niet meer over een paspoort beschikt (CGVS, p. 3). Aangaande uw reisroute verklaarde u verder dat u vanuit Minsk met de bus naar België bent gereisd, en u geeft aan dat u zelf geen persoonlijke paspoortcontrole hebt gehad aan de grenzen tussen Belarus en België (CGVS, p. 4). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengen-zone. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw Belarussisch paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal ten slotte dat u problemen zou kennen in Belarus omwille van uw asielaanvraag in België (CGVS, p. 13). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er na grondige opzoekingen op internetarchieven en zoekmachines en na raadpleging van mensenrechtenorganisaties in uw land geen informatie is die erop zou wijzen dat personen moeilijkheden zouden kennen na hun terugkeer in Belarus omwille van een asielaanvraag in derde landen.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofde geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat aangaande de asielaanvraag van uw schoondochter S.A. (O.V. 6.548.495) eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus, en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een geboorteakte, een pensioenkaartje, een huwelijksakte en een diploma) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en de door u genoten opleiding, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medisch boekje bevat uw medische historiek. Uit het door u voorgelegde uittreksel hieruit blijkt dat u de dokter hebt geraadpleegd wegens klachten van hevige hoofdpijn nadat u geslagen was door onbekenden. Gezien u verklaart dat de dokter dat genoteerd had omdat u hem dat verklaard had (CGVS, p. 4), kan er geen objectieve waarde aan deze woorden worden toegemeten. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde lidkaart van de OGP bevat de niet betwiste informatie dat u lid was van de OGP. Uit dit document kan echter niet worden afgeleid dat u de door u aangehaalde problemen zou hebben gekend. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde convocaties bevatten de informatie dat u zich diende aan te bieden bij de politie "aangaande de zaak". Afgezien van het feit dat volgens uw eigen verklaringen (CGVS, p. 4) nergens in deze documenten staat dat u van iets beschuldigd wordt, is het merkwaardig dat in deze convocaties nergens vermeld wordt aangaande welke zaak u dan zou zijn opgeroepen noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. Bovendien is het eigenaardig dat daar waar in de drie convocaties "in de hoedanigheid van" staat voorgedrukt telkens met de hand "aangaande de zaak" werd geschreven.

Er kan dan ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze oproepingsbrieven, die bovenstaande beslissing evenmin kunnen wijzigen. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde artikels bevatten informatie van algemene aard. Gezien volgens uw verklaringen hierin nergens naar jullie persoonlijke situatie wordt gerefereerd (CGVS, p. 13), wijzigen deze artikels niets aan bovenstaande beslissing."

Bovenstaande conclusie omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bovendien nog versterkt door enkele tegenstrijdigheden die opgemerkt werden na grondige vergelijking van de onderlinge verklaringen van u, uw vriendin en uw moeder voor het Commissariaat-generaal enerzijds en van uw eigen verklaringen voor het CGVS en voor de Dienst Vreemdelingenzaken anderzijds.

Zo werden in verband met de convocaties die u van de politie in Soligorsk gekregen zou hebben enkele tegenstrijdigheden en verwarrende verklaringen opgemerkt, niet alleen in uw onderlinge verklaringen, maar ook tussen uw verklaringen en die van uw moeder en vriendin tijdens het gehoor voor het CGVS. In verband met uw eerste convocatie stelde u namelijk dat u deze in augustus 2009 gekregen zou hebben. Toen u gevraagd werd of uw familieleden ook werden opgeroepen, antwoordde u dat uw moeder, uw vriendin en uw vader ook een convocatie hadden gekregen maar dat zij een dag later dan u zouden gegaan zijn (CGVS p.7). Meteen daarna echter zei u dat u als laatste was gegaan (CGVS p.7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, zei u dat uw vriendin en uw moeder op dezelfde dag moesten komen, maar dat u en uw vader op een andere dag gingen (CGVS p.7). Deze verklaring strookt echter niet met de verklaring die uw moeder en uw vriendin aflegden bij het CGVS. Volgens uw moeder werd immers eerst haar schoondochter opgeroepen en twee dagen later zou zij zelf opgeroepen geweest zijn (CGVS B.A. p.9). Volgens uw vriendin zouden jullie (uzelf, uw moeder en uw vader) alle drie een convocatie gekregen hebben op 10 augustus 2009 (CGVS S.A. p.8). U kon zich de juiste dag niet meer herinneren van uw convocatie en slaagde er evenmin in deze convocatie van augustus 2009 neer te leggen ter staving van uw verklaringen. Naar eigen zeggen was u deze kwijtgeraakt (CGVS p.7). Omtrent uw tweede convocatie, dd 26 oktober 2009, werd u gevraagd of één van uw familieleden op dezelfde dag als u werd opgeroepen. U antwoordde ontkennend (CGVS p.8). Geconfronteerd met het feit dat uw moeder een oproepingsbrief voor dezelfde dag had ontvangen, liet u uitschijnen dat u de vraag niet goed begrepen had en zei u dat familieleden en gezinsleden voor u een groot verschil betekenden (CGVS p.8). Nochtans werd u dezelfde vraag, op dezelfde manier en met dezelfde bewoording, net voordien ook gesteld aangaande uw eerste convocatie en begreep u toen onmiddellijk dat het over uw gezinsleden ging, wat duidelijk blijkt uit het antwoord dat u toen gaf (CGVS p.7). Desalniettemin was uw uiteindelijke antwoord, met name dat jullie niet op dezelfde dag werden opgeroepen en jullie er niet samen naartoe gingen (CGVS p.8) alsnog tegenstrijdig met de verklaringen die uw moeder hieromtrent aflegde in de vragenlijst die bij DVZ voor het CGVS werd opgesteld en waaruit blijkt dat zij wel degelijk is ingegaan op de convocatie die ze na de betoging van 16 oktober 2009 ontving (vragenlijst B.A. bij DVZ voor het CGVS vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.), alsook uit de convocatie zelf dd 26 oktober 2009 die zij voorlegde ter staving van haar asielrelaas, en waaruit blijkt dat zij wel degelijk op dezelfde dag en hetzelfde uur als u werd opgeroepen en ook op dezelfde dag en hetzelfde uur ondervraagd werd, namelijk op 27 oktober 2009 van 10u tot 11u30 (zie voorgelegde documenten dossier B.A.). Bovendien verklaarde u dat ook uw vriendin na de betoging in oktober 2009 werd opgeroepen (CGVS p.9). Nochtans blijkt nergens uit de verklaringen die uw vriendin aflegde of uit de door haar in het kader van haar asielaanvraag neergelegde documenten dat zij toen een convocatie ontving, en wel integendeel. Zij beweerde tijdens het gehoor voor het CGVS zelfs dat zij na deze betoging van 16 oktober 2009 geen problemen kende (CGVS S.A. p.10). Verder, in verband met uw derde convocatie dd 24 november 2009, verklaarde u dat ook uw vriendin voor deze dag een convocatie kreeg en dat jullie samen naar het politiebureau zijn gegaan maar u weet niet meer of u op hetzelfde moment verhoord werd (CGVS p.10). Uit de verklaringen van uw vriendin voor het CGVS blijkt echter dat zij niet op deze convocatie is ingegaan (CGVS S.A. p.13), wat op zijn beurt tegenstrijdig werd bevonden met de informatie op de convocatie die zij voorlegde, en waaruit blijkt dat zij gehoord werd op 25 november 2009 van 14.30u tot 15.30u. Door deze ernstige tegenstrijdigheden betreffende de door jullie voorgelegde convocaties, wordt uw algehele geloofwaardigheid alsook de waarde van deze convocaties op fundamentele wijze onderuit gehaald.

Naast bovenstaande vaststellingen wordt ook de geloofwaardigheid van uw verblijf in Belarus na het vertrek van uw moeder en uw vriendin ondergraven door enkele anomalieën in uw verklaringen. Zo beweerde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat u de laatste vier maanden op het adres van uw schoonouders in Soligorsk verbleef (DVZ verklaringen vraag 9.Adres). In de vragenlijst die bij DVZ opgesteld werd voor het CGVS verklaarde u dat u na uw verblijf van een maand bij een oude man naar Soligorsk vertrok en dat u daar uw schoonouders bezocht. U zou hen verteld hebben wat u was overkomen en zij zouden u op de hoogte hebben gebracht van het feit dat uw moeder en uw vriendin zich in België bevonden (DVZ vragenlijst voor het CGVS vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5). U verklaarde bij DVZ eveneens dat u op 3 november 2010 vertrokken was met een

minibus uit Belarus en dat u de volgende dag, op 4 november 2010, aankwam in België (DVZ verklaringen vraag 34.Reisroute). Uit uw verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS blijkt echter een sterk uiteenlopende versie van bovenvermelde feiten. Tijdens dit gehoor beweerde u immers dat u ongeveer vanaf juni 2010 tot aan uw vertrek in augustus 2010 bij vrienden in Zazhevitchi (Belarus) verbleef en dat u uw schoonouders na uw arrestatie in december 2009 niet meer ontmoette (CGVS p.3 en 17). U stelde dat niet u maar uw vrienden uw schoonouders ontmoet hadden en dat u via hen vernam dat uw moeder en vriendin zich in België bevonden (CGVS p.17). Nog tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u dat u eind augustus 2010 reeds vertrok naar België en niet in november, zoals u bij de DVZ beweerd had (CGVS p.3). Toen u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, wierp u eerst op dat u daar geen verklaring voor had. Daarna zei u dat u tijdens uw gehoor bij DVZ in de war was geweest en niet wist wat u aan het vertellen was, dat u het niet besepte. U voegde ten slotte nog toe dat u toen een black out had en heel achterdochtig was. U "wilde niemand er bij betrekken" (CGVS p.17). In verband met het feit dat u bij DVZ had verklaard in november vertrokken te zijn, gaf u toe dat u misschien een fout had gemaakt en dat u zich vergist had (CGVS p.3). Voornoemde tegenstrijdigheden blijven ondanks uw uitleg hoe dan ook overeind staan. Door al deze discrepanties in uw verklaringen wordt uw algehele geloofwaardigheid verder uitgehold.

Daarenboven dient nog opgemerkt dat u noch uw asielrelaas, noch uw verblijf in Belarus na het vertrek van uw moeder en vriendin kon staven met uw Belarussisch paspoort. Er werd in dit verband overigens nog vastgesteld dat u omtrent het ontbreken van uw paspoort erg verwarrende en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo antwoordde u eerst, toen u werd gevraagd waar uw paspoort zich bevond, dat u geen paspoort had (GGVS p.5). U zei vervolgens dat u het sinds augustus 2010 niet meer had. U zou er naar gezocht hebben, maar niet meer teruggevonden hebben (CGVS p.5). Onmiddellijk daarna paste u uw verklaringen aan en zei u dat u er eigenlijk toch niet naar gezocht had (CGVS p.5). Uw oma, die de sleutel had van uw appartement en die naar uw paspoort op zoek was gegaan toen u elders verbleef, zou uw paspoort niet gevonden hebben (CGVS p.5). Vervolgens beweerde u dat u dit paspoort al sinds 2009 kwijtgespeeld zou hebben, maar dat u het pas in 2010 zou te weten zijn gekomen, om meteen daarop opnieuw terug te komen op uw verklaringen en te zeggen dat u uw paspoort "sinds december" kwijt was (CGVS p.5). Toen u gevraagd werd of u 2009 bedoelde, zei u dat het 2010 was, maar dat u er toch van uit ging dat het paspoort in december 2009 verdween (CGVS p.5). U beweerde vervolgens dat u met een vals Belarussisch paspoort naar België reisde, maar u wist niet op welke naam dit paspoort stond. Er zou aan u voor uw reis ook niet gezegd geweest zijn wat u zou moeten doen of zeggen in geval u controle zou krijgen onderweg (CGVS p.6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat men u niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval u gecontroleerd en ondervraagd zou worden en dat u niet zou geweten hebben op welke naam voor u een paspoort werd aangemaakt.

Door het niet kunnen voorleggen van uw paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek, door uw verwarde en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, en tevens door de tegenstrijdigheden die in verband met uw verblijf en uw problemen in Belarus werden vastgesteld, ontstaat dan ook het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om de hierin vervatte informatie over uw verblijf in Belarus, een mogelijk verkregen visum voor uw reis naar België, en het moment en de wijze waarop u het land verlaten hebt, verborgen te houden.

Ten slotte dient, wat betreft uw laattijdige asielaanvraag –u zou volgens uw verklaringen voor het CGVS immers sinds augustus 2010 al in België geweest zijn maar pas in november 2010 asiel hebben aangevraagd (CGVS p.3)- nog opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor voor het CGVS duidelijk liet uitschijnen dat u bewust gewacht had om asiel aan te vragen omdat u nog niet wist wat u moest doen en nog niet op de hoogte was van de situatie betreffende het aanvragen van asiel (CGVS p.3). Dit kan echter niet als afdoende verklaring aanvaard worden voor het laattijdige indienen van uw asielaanvraag. U verklaarde namelijk dat u bij uw vriendin verbleef in die periode. Uit haar administratief dossier, en tevens uit dat van uw moeder, blijkt dat zowel zij als uw moeder in die periode de asielprocedure doorlopen hadden. Er mag dan logischerwijze ook van uit gegaan worden dat zij voldoende op de hoogte waren van de "situatie" om u hierbij te kunnen helpen. Uw laattijdige asielaanvraag vormt bovendien op zich reeds een belangrijke aanwijzing voor het feit dat uw ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in grote mate kan worden gerelativeerd.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte, uw rijbewijs en het opleidingscertificaat dat u voorlegde bevatten louter persoonsgegevens en informatie betreffende uw opleiding, doch geen informatie in verband met uw problemen in Belarus. De twee convocaties die u neerlegde dd 26 oktober 2009 en 24 november 2009 werden hiervoor reeds besproken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 juli 2012 aan dat hij vaststelt “*dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers*” (zie p. 2). Hij vraagt de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2.2. Het is niet aan verzoeker om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan hij de schending aanvoert en weidt uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

3.2. De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn besluit steunt om van verzoeker noch de status van vluchteling te erkennen, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De commissaris-generaal stelde vast dat de problemen van verzoeker met de veiligheidsdiensten ontstonden omwille van het lidmaatschap en de betrokkenheid van zijn moeder bij de “Verenigde Burgerpartij partij” (OGP).

De commissaris-generaal heeft op 22 oktober 2010 lastens de moeder van verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus; deze beslissing werd bevestigd door de Raad op 22 februari 2011.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker, temeer gezien zijn verklaringen tegenstrijdig bleken met die van zijn vriendin en van zijn moeder en gezien verzoekers onderlinge verklaringen eveneens incoherent waren en bovendien niet eensluidend waren op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 juli 2012 (zie p. 4) nog aan dat hij “*medische problemen heeft en niet helder kan nadenken*”; hij stelt dat hij “*medische stukken*” toevoegt.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen “*medische stukken*” bij zijn verzoekschrift voegde; er wordt trouwens ook geen melding van gemaakt in de “bijlage” (zie p. 7).

Het blijkt dus niet dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielpcedure, noch dat de door hem voorgehouden “*medische problemen*” van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat zijn “*medische problemen*” hem ervan zouden weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

3.3. In zoverre het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE